

HET MEISJE VAN SNEEUW

door

Davy Leers

OPGELET !

Dit stuk is auteursrechtelijk beschermd bij ALMO bvba. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet, ... zonder schriftelijke toestemming.

Wanneer je beslist om het theaterstuk te spelen, kan je eenvoudig via [dit formulier](#) een **aanvraag tot opvoering** doen en de nodige **toneelteksten aankopen**.

Het **minimumaantal** te bestellen toneelteksten is gelijk aan de minimumbezetting + 1 exemplaar voor de regisseur. Wanneer dat aantal meer dan 10 is, is het minimum gewoon 10. Uiteraard kan je zoveel toneelteksten bestellen als je wilt.

Goed om weten: toneelgezelschappen die aangesloten zijn bij OPENDOEK krijgen **15% korting!**

Opgelet: als je van een auteur rechtstreeks een digitale tekst hebt ontvangen, is het niet de bedoeling deze tekst zelf te printen en te gebruiken. Dit is bedoeld als **zichtzending**.

! Vergeet geen aangifte te doen van je opvoeringen bij [SABAM](#) of [OPENDOEK](#) !

AUTEURSBUREAU ALMO BVBA

Jan van Rijswijcklaan 282, B-2020 Antwerpen

Telefoon: +32-(0)3/260 68 10

Fax: +32-(0)3/216 95 32

Aanvraag tot opvoering: <https://www.almo.be/theater>

Meer info te verkrijgen via info@almo.be

PERSONAGES

EVA, de dochter

LUCAS, de vader

NELL, de moeder

MICHIEL, de vriend

KORTE INHOUD

Het meisje van sneeuw gaat over een gebroken gezin. Vader is weg naar het oorlogsveld. Moeder en kind blijven achter. Elke kerstmis wenst de dochter om haar papa terug te zien. Dat ze terug met hem een sneeuwengel buiten kan maken. Maar hij komt niet. Na enkele jaren verbreekt alle contact. Moeder wil verder met haar leven en ontmoet een nieuwe partner. Door het gemis aan een vader groeit de dochter uit tot een gefrustreerde puber... tot een sneeuwengel voor haar deur staat.

DECOR

Er kan globaal gewerkt worden met een vast decor.

Locaties: woonkamer, slaapkamer, buitentuin, stadspark.

EERSTE BEDRIJF

Muziek. Slaapkamer Eva. Eva schrijft in haar dagboek.

STEM EVA: Liefste dagboek, het is de dag voor Kerstmis. Het is bar koud buiten en het sneeuwt. Het is lang geleden dat het nog zo sneeuwde, zo lang sinds... Ik zie ijspegels hangen aan de takken van onze spar in de tuin. De kerstboom waarrond ik en papa altijd een sneeuwballengevecht hielden en ons op de grond gooiden om een sneeuwengel te maken. En dan kwam mama altijd met de kerstspullen om de kerstboom te versieren en papa nam een ladder om er alle lichtjes in te hangen. Eens we daarmee klaar waren, plaatste ik altijd samen met papa de sneeuwengel aan de top van de boom om daarna samen lekkere peperkoekjes binnen te gaan maken en op te smullen bij een kopje lekkere, warme choco. Nu staat de boom daar maar. Al enkele jaren zo. De sneeuwvlokken worden dikker. Zal ik naar buiten gaan? Zal ik dit keer lichtjes erin gaan hangen? Misschien komt papa dan terug. Ja, dat ga ik doen.

NELL: *(op)* Schat? *(Eva verbergt haar dagboek)* Wat ben je aan het doen?

EVA: Niets. Ik ben ...

NELL: Zou je mee met me boodschappen willen gaan doen? Ik heb nog het een en ander nodig.

EVA: Euhm... nee. Ik denk dat ik gewoon hier blijf.

NELL: Maar je zei net dat je niets te doen had.

EVA: Ja en nee. Ik moet nog iets doen voor school.

NELL: Maar het is vakantie.

EVA: Ja, dat weet ik.

NELL: Wat verberg je daar achter je rug?

EVA: Achter mijn rug?

NELL: Ja.

EVA: Niets.

NELL: Is dat een boek?

EVA: Wel ja, dat is mijn schrijfo opdracht voor school. Ik moet een verhaal schrijven.

NELL: Ah, mag ik eens lezen.

EVA: Nee, het is nog niet af.

NELL: Wat is de titel?

EVA: Euh... dat weet ik niet. Ik bedoel, dat heb ik nog niet beslist.

NELL: Over wat gaat het? Misschien kan ik je helpen.

EVA: Dat zeg ik niet. Het moet een verrassing blijven.

NELL: Een verrassing?

EVA: Ja.

NELL: Oké, dan. Nu maak je me wel echt benieuwd. Zeker dat je niet meewil?

EVA: *(knikt bevestigend)*

NELL: Goed, ik ben direct terug. Als er iets is, bel je me maar. Oké?

EVA: Ja, zal ik doen. Dag, mama.

NELL: Dag, schat.

Moeder af.

EVA: Oef, dat was op het nippertje. *(ze stopt haar dagboek weg)* Oké, en dan nu op kerstmissie.

Muziek. Woonkamer. Eva komt op met een grote doos vol kerstspullen en lichtjes. Ze doet de doos open en haalt er allerlei kerstspullen uit die ze bekijkt. Ze vindt ook de sneeuwengel in de doos terug. De deurbel gaat. Ze legt de doos opzij en gaat kijken wie het is.

MICHIEL: Dag Eva, is je mama niet thuis?

EVA: Wie ben jij?

MICHIEL: Ik ben Michiel. Een kennis van je mama.

EVA: Ze is naar de winkel.

MICHIEL: Ah, zo. Blijft ze lang weg?

EVA: Waarom heb je haar nodig?

MICHIEL: Ik had wat brieven voor haar bij die ze nog zou moeten ondertekenen.

EVA: Brieven?

MICHIEL: Stoort het als ik hier op haar wacht tot ze terug is?

EVA: Ze kan soms lang weg blijven, hoor.

MICHIEL: Wat ben je aan het doen?

EVA: Niets.

MICHIEL: Wat zit er in die kartonnen doos?

EVA: Dat zijn uw zaken niet.

MICHIEL: Mag ik eens kijken?

EVA: Nee. *(ze zet de doos terug weg en gaat zitten met haar gsm in de hand)*

MICHIEL: Mag ik me hier neerzetten?

EVA: *(heft de schouders op)*

MICHIEL: En wat heb jij aan de Kerstman gevraagd voor Kerstmis?

EVA: *(geen reactie)*

MICHIEL: Ik durf wedden dat je een nieuwe Barbie wil.

EVA: *(heft haar wenkbrauwen op)*

MICHIEL: Weet je, als je wil kunnen we samen een spelletje spelen of zo?

EVA: *(kijkt hem aan)*

MICHIEL: Of niet.

Stilte.

Michiel staat op en kijkt door het raam naar de spar in de tuin.

MICHIEL: Amai, wat een mooie spar hebben jullie. Echt prachtig. Heeft die hier altijd al gestaan?

EVA: *(geen reactie)*

MICHIEL: Ik vraag me af hoe die eruit zou zien met lichtjes in. *(Eva gluurt naar Michiel)* En aan de top een mooie ster. Wat denk je?

EVA: Wat?

MICHIEL: Wel, van kerstverlichting in die boom te hangen.

EVA: *(heft haar schouders op)*

MICHIEL: Ik heb thuis nog wel wat liggen. Als je zin hebt, kunnen we hem samen doen oplichten.

EVA: *(staat rechtop)* Nee, dat wil ik niet! *(gaat af)*

Michiel blijft verdwaasd achter en moeder komt binnen.

NELL: Ah, Michiel. Wat doe jij hier? Heeft Eva je binnen gelaten?

MICHIEL: Euhm... ja. Ik... euhm... ik had nog wat brieven bij die je nog zou moeten ondertekenen.

NELL: Ah ja, juist.

MICHIEL: Aarzel je nog? Als je wil, kom ik op een andere dag terug...

NELL: Nee, het is alleen...och ja wat maak ik mezelf wijs. *(Ze ondertekent het)*

Zo. Zin in een kopje koffie? Ik heb daarjuist nog verse gezet.

MICHIEL: Ja, dat mag. *(Nell naar keuken)* Je hebt een mooie spar in de tuin staan.

NELL: *(komt op met tasjes koffie)* Wat zei je?

MICHIEL: *(neemt zijn tas aan)* Dank je. Dat je een mooie spar hebt buiten.

NELL: Ah ja. *(ze staart naar buiten)*

MICHIEL: Staat die hier al lang?

NELL: Ja, als ik mag geloven al heel lang. Toen de vorige eigenaars het huis kochten, stond hij er ook al. En ik heb van horen zeggen dat de eigenaars voor hen zelfs de spar daar altijd hebben weten staan.

MICHIEL: Wow. Over een oude spar gesproken.

NELL: Ja, inderdaad.

MICHIEL: Ik zou er wat kerstverlichting inhangen en wat mooie linten. Dat lokt kersverse gezinnen altijd rond deze tijd van het jaar.

NELL: *(ze wordt stil en blijft starend kijken naar de boom)*

MICHIEL: Nell?

NELL: Mmm..? Sorry, wat zei je?

MICHIEL: Is er iets?

NELL: Nee, niets.

MICHIEL: Heb ik iets verkeerd gezegd?

NELL: Nee, helemaal niet. Hoe kom je erbij?

MICHIEL: Weet Eva het al?

NELL: Wat?

MICHIEL: Van de verkoop.

NELL: Euhm... nee. En ik zou graag hebben dat je het nog niet tegen haar vertelt. Ze heeft het al moeilijk genoeg.

MICHIEL: Dat begrijp ik maar je gaat het toch één keer tegen haar moeten zeggen. Ze zal zich vragen stellen waarom ik hier ben.

NELL: Dat besef ik. Maar ik wacht het goede moment af.

MICHIEL: Bon, zal ik eraan beginnen?

NELL: Aan wat?

MICHIEL: Aan het versieren van je spar. Ja, ik heb vandaag een dagje vrij dus als je wil, zou ik het nu kunnen doen.

NELL: Nu?

MICHIEL: Ja. Of is dat te vlug? Ja, sorry dat is te vlug. Ik wil je niet...

NELL: Nee, nee dat is goed. Nu is goed. Ik heb nog wat kerstspullen op zolder staan. Eva? Eva, kom eens naar beneden.

Eva op.

NELL: Ah, Eva. Zou jij die kerstdoos boven op zolder eens willen gaan halen?

EVA: Waarom?

NELL: We gaan de spar buiten versieren.

EVA: Echt? Maar we versieren die boom al jaren niet meer. Niet sinds...

NELL: Ja. Ik weet het.

EVA: Waarom nu dan wel?

NELL: Daarom. Omdat ik dat vraag. Mr. Dankaerts gaat je erbij helpen.

EVA: Nee, dat wil ik niet.

NELL: Eva, jij gaat nu met Mr. Dankaerts die boom helpen versieren.

EVA: Nee, dat doe ik niet.

NELL: Eva, alstublieft niet nu.

MICHIEL: Het is oké, hoor. Ik kan het wel alleen.

EVA: Nee, jij doet niets.

NELL: Eva! Gedraag u.

Eva rent weg.

NELL: Eva, kom hier! Kom onmiddellijk terug naar beneden. Sorry, Michiel. Mijn excuses.

MICHIEL: U moet zich niet verontschuldigen.

NELL: Sinds haar vader vertrokken is...

MICHIEL: Heb je nog iets van hem gehoord?

NELL: (*ze zucht*) Nee. Hij is enkele jaren geleden opgeroepen voor missies tegen extremisme in het buitenland. Het afgelopen jaar zou hij terugkomen maar ik heb echter niets meer van hem vernomen.

MICHIEL: Schreef hij regelmatig brieven?

NELL: Ja, toch af en toe.

MICHIEL: Hoe hebben jullie elkaar leren kennen?

NELL: Lucas? Dat is een lang verhaal.

MICHIEL: Ik heb tijd.

NELL: Wel, het was ook rond Kerstmis. Het hagelde buiten en ik was al moe van een hele drukke werkdag. Net voor we gingen sluiten, vluchtte een man binnen in de koffieshop. Hij bestelde een koffie met suiker en een vleugje melk. 'Puur zwart is niets voor mij. Ik heb al genoeg leed gezien'; zei hij. Ik gaf hem zijn koffie en toen ik de tas neerzette, keek hij mij diep in de ogen.

‘Jij hebt mooie ogen’; zei hij. En daar stond ik. Ik stotterde iets van; ‘euh, dank je’, en hij vroeg me of ik met hem mee een kopje wou drinken om mijn werkdag af te sluiten. En dat deed ik. Daarna gingen we elk onze eigen weg. Eén jaar later kwam hij rond dezelfde periode weer binnen in de koffieshop. Toen ik hem zag, sloeg mijn hart even over. Met knikkende knieën stapte ik naar hem toe en hij zei; ‘een koffie...’, en ik vulde aan; ‘met suiker en een vleugje melk?’ Hij keek weer recht in mijn ogen en zei; ‘ik heb je gemist’. ‘Ik jou ook’; antwoordde ik terug. We hadden toen wel heel de avond gepraat tot er bijna geen kat meer te bespeuren was op straat en het begon te sneeuwen, met dikke vlokken. Op dat moment zei hij tegen me; ‘Ik heb een vroeg kerstcadeautje voor je bij’. Ik zat vol spanning toe te kijken. Net als een kind die haar eerste kerstpakje van de Kerstman wou openmaken. En toen hij het cadeau nam, sprong er plots een kat voor het raam. Ik schrok me rot en hij lachte. Het was eigenlijk een mooie kat. Zo wit als de sneeuw. Enfin, ik scheurde het pakje open en...

MICHIEL: En? Wat zat erin?

NELL: Een sneeuwengel.

MICHIEL: Een sneeuwengel?

NELL: Ja, een sneeuwengel. Hij vertelde me dat hij het gekregen had van een meisje in Irak wiens ouders vermoord werden door extremisten. Het was de enige pop die haar bescherming gaf.

MICHIEL: En wat is er met dat meisje gebeurd?

NELL: Ze is dankzij hem geadopteerd door een Belgisch gezin.

MICHIEL: Dat is een mooi verhaal. Heb je de sneeuwengel nog steeds?

NELL: Ja. Eva plaatste hem samen met Lucas altijd aan de top van onze spar. Maar nu hij niet meer terug komt, kan ik dit huis niet blijven betalen. Mijn werk als serveerster levert te weinig op en dus moet ik op zoek naar iets kleiner.

MICHIEL: Ik begrijp het. En wat als hij terug komt?

NELL: Ik denk niet dat hij terug komt.

MICHIEL: Waarom niet?

NELL: Dan had hij dat al lang laten weten. Ik zal de kerstspullen halen.

Michiel ongemakkelijk alleen op het podium en drinkt zijn tas koffie verder uit.

NELL: *(van achter de coulissen)* Eva? Weet jij waar die doos met kerstspullen naartoe is?
(komt terug op in woonkamer) Sorry, Michiel. Dit is gênant. De doos met kerstspullen ligt er niet meer. Ik snap er niets van.

MICHIEL: Geen probleem, ik heb thuis ook nog wel wat materiaal liggen.

NELL: Echt? Vind je het niet erg?

MICHIEL: Nee, natuurlijk niet. *(drinkt zijn kop koffie uit)* Ik zal er even om gaan.

NELL: Dank je wel, Michiel.

MICHIEL: *(keert zich terug)* Ik zal de ondergetekende brief inmiddels ook terug meenemen.

NELL: Ja, natuurlijk. Bedankt. Bedankt voor alles.

Michiel af.

NELL: Eva? Eva, kom NU naar beneden.

(Eva op)

NELL: Wel, wat was dat allemaal daarjuist?

EVA: *(geen reactie)*

NELL: Ik wil dat dit niet meer gebeurt, begrepen? En als Michiel terug komt, wil ik dat je je verontschuldiging aanbiedt.

EVA: Maar...

NELL: Niets te maren. Je hebt me gehoord. En waar zijn onze kerstspullen verbleven?

EVA: Hoe kan ik dat nu weten?

NELL: Niet liegen, he.

EVA: Ik heb ze in de deur van de kelder gezet.

NELL: Wat? Waarom?

EVA: *(geen reactie)*

NELL: Waarom doe je nu zoiets?

EVA: Omdat ik alleen de kerstboom wou versieren. Voor papa.

NELL: Eva, luister. We hebben het hier al over gehad. Uw papa...

EVA: ...komt wel terug. Hij komt wel terug. Je snapt er niets van! *(rent weg)*

Ze gaat zitten, neemt de brief vast die ze net ondertekend heeft en zucht. Telefoon rinkelt.

Nell neemt op.

NELL: Hallo? Ah... moeder. Ja, ja. Alles goed hier. En hoe gaat het ginder? Wat? Heb je iemand leren kennen? Een Jamaicaan? En hij heeft je uitgenodigd voor Kerstavond bij hem thuis. Ah, ah zo. Ik weet eerlijk gezegd niet wat zeggen. Dus je komt weer niet voor Kerstmis terug dan? Ah...toch. En wanneer kom je dan terug? De volgende ochtend? Ah, oké dan. Wat? De Jamaicaan komt mee? Hoe? Maar ik...ja. Ja, moeder maar ik ... Ja. Ja, oké. Ik snap het. Maar ja, ik ben blij voor u. Tuurlijk ben ik blij. Ja, ik zal een grotere kalkoen gaan halen. Ja, ik zal jullie ook aan het vliegveld komen halen zodra jullie geland zijn. Ik weet dat je in geen taxi wil stappen. Ja, ik zal ook een paraplu meebrengen voor als het regent. *Deurbel gaat.* Ik ga nu opleggen moeder want er belt iemand aan de deur. Wie? Gewoon iemand die wat kerstspullen brengt. *(ze laat Michiel binnen)* Zeg, moeder. Maar nee, moeder dat is hij niet. Het is gewoon een kennis. Ja, dag moeder. Dag moeder. *(legt af)* Mijn moeder.

MICHIEL: Ja, ik hoorde het.

NELL: Ze zit in Jamaica.

MICHIEL: Jamaica?

NELL: Ja. Ze had een reis gewonnen met een wedstrijd.

MICHIEL: Leuk.

NELL: Ja...

MICHIEL: Of niet?

NELL: Ze heeft er iemand leren kennen. Een Jamaicaan.

MICHIEL: Nee, toch.

NELL: Jawel. En het leukste moet nog komen. Hij komt morgen naar hier.

MICHIEL: Wat?

NELL: Ja, dat was mijn reactie ook. Ik heb dus nog enorm veel werk om alles rond te krijgen want als mijn moeder komt, wil ze Kerstmis vieren met alles op en aan.

MICHIEL: Ik wil gerust een handje toesteken als je dat goed vindt.

NELL: Nee, ik heb je al genoeg last bezorgd.

MICHIEL: Maar bijlange niet. Zeg maar gerust waar ik kan inspringen.

NELL: Maar je hebt al zoveel gedaan.

MICHIEL: Het is echt geen moeite.

NELL: Ja, Oké dan. Bedankt. Maar dan wil ik wel dat je mee blijft eten.

MICHIEL: Afsproken.

NELL: Oh nee, de boom.

MICHIEL: Geen nood, ik heb lichtjes bij voor de boom en versiering.

NELL: Ja, maar... ik heb nog geen boom voor in huis.

MICHIEL: Ah. Geen probleem, ik rij er wel even om. Ik zal de lichtjes er straks wel inhangen.

NELL: Zeker?

MICHIEL: Ja, ja. Geen enkel probleem. Ik ben zo terug.

NELL: Bedankt, Michiel.

MICHIEL: Zonder dank.

Michiel af. Eva op.

NELL: Dan toch nog een laatste Kerstmis in dit huis.

EVA: Wat zei je?

NELL: Ah, Eva. Ja, ik euhm...moet je iets vertellen. Je oma belde me net.

EVA: Echt? Komt ze naar ons?

NELL: Ja.

EVA: Yess!

NELL: Jammaar, zij alleen niet.

EVA: Hoe?

NELL: Ze brengt een Jamaicaan mee.

EVA: Cool!

NELL: Ja, dat dacht ik al dat je dat leuk zou vinden.

EVA: Nu papa nog en dan hebben we terug een echte Kerst! Ik ga de lichtjes in de boom buiten hangen. *(Eva neemt de doos vast)*

NELL: Eva, nee wacht! Dat is veel te gevaarlijk werk om alleen te doen. Wacht tot Michiel terug is.

EVA: Hoe? Komt hij dan nog terug?

NELL: Ja,. En je kent onze afspraak. Als hij terug komt, biedt jij je verontschuldigen aan.

EVA: Ja, ja... Wat komt hij hier eigenlijk doen? Waarvoor moest jij brieven ondertekenen?

NELL: Wel, euh...ja ik kan het je maar beter vertellen. Ga even zitten, Eva. Je weet dat ik geld verdien als serveerster.

EVA: Ja.

NELL: En je weet dat we daarmee al de rekeningen van het huis moeten betalen.

EVA: Ja.

NELL: Wel, nu je papa er niet meer is, komen we moeilijk rond om alles te blijven betalen.

EVA: Maar het lukt nog?

NELL: Wel, eigenlijk niet.

EVA: Wat wil je nu zeggen?

NELL: Eva, de reden dat Mr. Dankaerts hier was, is eigenlijk om ons het huis helpen te verkopen.

EVA: Wat?! En dat vertel je me nu pas!

NELL: Wel, Eva luister...

EVA: Jij wil ons huis verkopen! Hoe kun je? Hoe kun je zoiets doen?

NELL: Eva, luister... we hebben geen andere keuze. Dit valt even zwaar voor mij als voor jou. Ik heb echt mijn best gedaan om ons hoofd boven water te houden maar het lukt niet meer. Het spijt me.

EVA: Maar waar moeten wij dan gaan wonen? Dit is onze thuis. Ik wil hier niet weg.

NELL: Ik weet het niet. Ik ben nog op zoek naar een kleine flat in de stad.

EVA: Nee, ik wil niet naar de stad. Ik heb een idee. Ik zal ook gaan werken.

NELL: Dat gaat toch niet, schat.

EVA: Ik kan toch ook hier of daar wat bijklussen. Auto's wassen of zo of we kunnen peperkoekjes maken zoals vroeger en die dan verkopen. Kunnen we dat doen? Alstublieft, mama? Alle beetjes helpen.

NELL: Maar schat...

EVA: Alstublieft? Gaan we dat doen?

NELL: Oké, dan. We gaan peperkoekjes maken.

EVA: Yess! En we mogen niet vergeten er ook voor oma te bakken want die is er dol op.

NELL: Ja.

EVA: We gebruiken haar recept. Die zijn het lekkerste.

NELL: Oké.

EVA: En daarna kunnen we kerstkransen maken... en kerstkaartjes. Ja, kerstkaartjes ook. En zodra het kerstmarktje er is, verkopen we alles.

NELL: Als jij het zegt.

EVA: Vooruit dan, geen tijd te verliezen. Kom, mama.

Eva rent naar de keuken en trekt moeder mee.

TWEEDE BEDRIJF

Muziek.

Slaapkamer Eva. Eva schrijft in haar dagboek.

STEM EVA: Liefste dagboek, vandaag is het Kerstmis. Het sneeuwt nog steeds in dikke vlokken. En in onze kerstboom buiten hangen fonkelende kerstlichtjes. Ik ben er zeker van dat papa vandaag thuiskomt en we het huis niet moeten verkopen.

NELL: Eva?

EVA: Ik hoop alleen maar dat mama dit ook inziet.

NELL: Eva?

EVA: Ja, ik kom direct.

STEM EVA: Vandaag komt oma met ons meevieren. Oma is echt fantastisch. Toen ik klein was, heeft ze me leren schaatsen. Oma was vroeger nog kampioen in het kunstschaatsen. Ze leerde me hoe ik een pirouette moest doen. De eerste keer was ik zo draaiërig dat ik oma wel drie keer zag.

NELL: Eva? Ik heb jouw hulp nodig!

EVA: Ja, ik kom eraan!

STEM EVA: Vandaag wordt echt een topdag. De beste Kerstmis ooit. Je zal zien.

Woonkamer. Er staat een kerstboom in de hoek. Nell is hem nog volop aan het decoreren.

NELL: Ah, Eva. Eindelijk. Zeg, zou jij deze kerstboom verder willen versieren? Dan kan ik naar het eten gaan kijken.

EVA: Komt in orde!

Eva versiert de kerstboom. De deurbel gaat.

NELL: Eva, doe jij open?

EVA: Oké, mam.

Ze laat Michiel binnen. Hij heeft een kerstcadeautje bij.

MICHIEL: Dag, Eva. Alles goed met je? *Eva doet direct verder aan de kerstboom.* Amai, dat heb je al knap gedaan.

EVA: Mama, Michiel is hier.

NELL: Ah, Michiel. Eva, moest jij tegen Michiel niet iets zeggen?

EVA: *(Nell kijkt haar doordringend aan)* Sorry voor mijn gedrag gisteren, Michiel.

MICHIEL: Geen probleem, hoor Eva. Zand erover. Ik heb een kerstcadeautje voor jou meegebracht.

EVA: Voor mij?

NELL: Maar dat had je toch niet moeten doen.

MICHIEL: Bwa, het is maar een kleinigheid.

EVA: Het is toch geen Barbiepop?

NELL: Leg het maar bij de rest onder de boom.

EVA: Hoe? Blijft Michiel hier dan?

NELL: Ja, Eva. Ik heb hem uitgenodigd om mee Kerst te vieren.

EVA: Jamaar...

NELL: Niks te maren. Dat is het minste dat we voor hem kunnen terug doen nadat hij ons zo geholpen heeft. Bon, ik ga vlug terug naar de keuken want er staat nog iets op het vuur.

MICHIEL: Zal ik wat mee helpen, Eva?

EVA: Nee, dat hoeft niet. Ik kan het wel alleen aan.

MICHIEL: Mmmm... peperkoekjes.

EVA: Afblijven. Die zijn voor straks.

MICHIEL: Weet je, toen ik zo oud was als jij, toen maakte ik ook peperkoekjes. Lekkerere peperkoekjes van het recept van mijn oma.

NELL: Moet je al iets hebben om te drinken, Michiel?

MICHIEL: Euh... ja dat mag. Is er eierpunch?

NELL: Ja.

MICHIEL: Super! Daar wil ik wel een glaasje van.

NELL: En jij, Eva?

EVA: Nee, merci.

Nell komt op met glaasje eierpunch.

MICHIEL: Dank u, Nell. Dat is heel vriendelijk van u. Dat gaat smaken. Als ik iets kan helpen doen, roep me gerust oké. Ik wil zeker helpen.

NELL: Ja, misschien is er wel iets waarbij je me zou kunnen helpen. Ik zoek straks nog een helper voor mijn saus.

MICHIEL: Dan ben je bij het juiste adres!

Nell af.

EVA: Jij hebt mijn mama graag, he.

MICHIEL: Euh...

EVA: Je moet niets zeggen. Ik zie dat zo.

MICHIEL: Euh...wel ik...

EVA: Het heeft geen zin, weet je. Straks komt papa terug thuis en dan ga je wat beleven.

MICHIEL: Ah ja?

EVA: Ja. En dan zal hij van u kalkoen maken.

MICHIEL: Euh...

EVA: Ik zou als ik van u was toch nu al maar vertrekken voor hij hier is. Nu het nog kan.

MICHIEL: Wel, ik...

NELL: En smaakt het?

MICHIEL: Euhm...weet je, Nell. Misschien is het toch maar beter dat ik vertrek.

EVA: Vind ik ook.

Nell op.

NELL: Hoezo? Nonsens. Eva, wat heb je gezegd tegen Mr. Dankaerts?

EVA: Ik? Niets.

MICHIEL: Nee, ik denk dat ik maar eens doorga.

NELL: Maar Michiel, blijf toch.

MICHIEL: *(trekt zijn jas aan)* Nee, geloof me. Het is beter zo.

Michiel af.

NELL: Wel?

EVA: Wat?

NELL: Wat heb je tegen hem gezegd?

EVA: Dat papa terug komt.

NELL: Eva, alstublieft!

EVA: Maar hij gaat terug komen. Vandaag gaat hij terug komen. Je zal het zien.

NELL: Eva, uw papa ...

EVA: Je moet me geloven. Straks staat hij hier en dan...

NELL: Eva, hoe vaak moet ik je nog...

EVA: En wij gaan samen de sneeuwengel bovenaan de boom plaatsen.

NELL: Stop er nu verdomme mee!

Eva laat kerstspullen vallen en rent weg. Stilte. Nell ruimt de rommel op.

Telefoon rinkelt. Nell neemt op.

NELL: Ja, moeder. Ja. Hoe je vlucht heeft vertraging? Wanneer ben je dan hier?
Ja, oké. Ja, moeder ik ben al bezig met het eten. Ja, we eten kalkoen en er is
genoeg voor iedereen. Ja. Ik hoop dat je op tijd hier gaat zijn. Ja. Oké. Houd me
op de hoogte. Dag, moeder.

*Nell legt af. Ze vindt tijdens het opruimen de sneeuwengel en neemt hem uit de kerstdoos. Ze
bekijkt hem aandachtig. Ze kijkt daarna in gedachten naar boven, dan terug naar de engel en
tenslotte legt ze hem terug in de doos. Ze gaat naar de slaapkamer van Eva.*

NELL: Eva? Mag ik binnen komen?

EVA: *(geen reactie, ze huilt)*

NELL: Eva, het spijt me. Ik had niet zo mogen uitvliegen.

EVA: Ik wil dat papa terug komt.

NELL: Ik ook, Eva. Ik ook. Maar hoe erg het ook klinkt, ik denk niet dat hij nog terug
komt.

EVA: Dat weet je niet.

NELL: Nee, dat is waar.

EVA: Met Kerstmis gebeuren toch mirakels. Waarom kan dat dan niet bij ons?

NELL: Maar schat toch...

EVA: Je zal zien, mama. Je zal zien dat hij terug komt. Hij zal hier staan zodra we de
cadeautjes gaan open maken.

NELL: Ik hoop het, Eva. Ik hoop dat je gelijk hebt.

EVA: Moest je oma niet gaan halen?

NELL: Ze heeft net gebeld. Haar vlucht heeft vertraging.

EVA: Oh nee. Straks komt ze ook niet.

NELL: Maak je niet ongerust. Ze zal hier nog wel op tijd zijn.

EVA: En Michiel?

NELL: Tja...

EVA: Zie je hem graag, mama? Liever dan papa?

NELL: Wat? Maar nee, natuurlijk niet. Waar haal je dat nu?

EVA: *(heft schouders op)* Ik dacht dat je papa door hem wilde vervangen.

NELL: Maar nee, Eva. Niemand kan jouw papa vervangen.

De deurbel gaat.

EVA: De deurbel gaat. Dat gaat papa zijn!

Eva rent weg.

NELL: *(kijkt naar boven)* Laat het alsjeblieft Lucas zijn.

Nell af.

Het is Michiel aan de deur. Ze stappen de woonkamer in.

EVA: Ah, jij weer.

NELL: Michiel?

MICHIEL: Nell, ik wou jullie niet terug storen maar ik heb juist goed nieuws verkregen.

NELL: Goed nieuws?

MICHIEL: Kan ik je onder vier ogen spreken?

NELL: Ja, tuurlijk. Eva, zou jij even in de keuken willen gaan kijken of de soep bijna klaar is?

Eva af.

MICHIEL: Ik heb kopers voor het huis. Ze hebben me net gebeld. Ze konden de fonkelende kerstlichtjes blijkbaar niet weerstaan.

NELL: Ah...

MICHIEL: Ben je niet blij?

NELL: En wanneer zouden ze...

MICHIEL: Wel, graag hadden ze er vanaf 1 januari ingezet.

NELL: Zo snel al?

MICHIEL: Ja. Ze zijn bereid de volledige som ervoor te betalen.

NELL: Oké. Euhm...

MICHIEL: Gaat het?

NELL: Ja, ik ben er alleen wat overdonderd van. Maar dat is... goed nieuws.

Eva op.

EVA: Wat is goed nieuws? Komt papa?

NELL: Euhm... nee Eva. Michiel...

EVA: Wat, mama?

Telefoon rinkelt. Nell neemt op.

NELL: Hallo? Ja, moeder.

EVA: Oh, mag ik oma iets zeggen?

NELL: *(doet teken van te wachten aan Eva)* Hoe? Wat zeg je nu? Je moet een stop maken? Waar dan? In Chicago? Jamaar en hoe lang? Hoe, je weet dat niet. Ja. Ja, dan. Wacht, ik geef je Eva even aan de telefoon, oké?
(Nell neemt Michiel mee af keuken)

EVA: Hey, dag oma! Alles goed met mij. En hoe was Jamaica? Echt? Een cadeautje voor mij? Nu ben ik super benieuwd. Ja, oké oma. Wat? Ja, ik zal het tegen mama

zeggen. Oké, tot straks. *(legt af)* Mama? Ik moest van oma zeggen dat ze al direct iets wil eten als ze toekomt want ze sterft al van de honger. Het vliegtuigen deugde niet.

Nell komt op.

NELL: Waarom verbaast me dat niet.

EVA: Is Michiel terug naar huis?

NELL: Nee, hij is in de keuken.

EVA: Wat doet hij in de keuken?

NELL: Hij is bezig met een bechamelsaus te maken.

EVA: En dat lukt?

NELL: Ja, hij kan blijkbaar heel goed koken.

EVA: Mama...

NELL: Maar schat toch, lach eens. Het is nu eenmaal Kerstmis. En Michiel is een goeie vriend. Laten we gewoon er het beste van maken, oké? Nu hebben wij tweetjes eindelijk eens de tijd om iets leuks te doen.

EVA: Ik weet het! We gaan al een kerstpakje open doen.

NELL: Haha, goed geprobeerd.

EVA: Nee, we houden een sneeuwballengevecht! Om ter eerst buiten.

Beiden doen hun jassen aan en duffelen zich in.

NELL: Hey, wacht op mij!

Beiden af. Michiel komt op.

MICHIEL: Oh, iedereen weg.

Hij kijkt door het raam en lacht in crescendo. Hij geniet van de twee die mekaar de volle lading geven met sneeuwballen. Hij gaat naar zijn jas en haalt er een klein cadeautje uit.

Hij legt het onder de kerstboom en gaat terug naar de keuken. Nell en Eva komen terug binnen gestormd.

EVA: Hahaha, ik heb gewonnen!

NELL: *(ploft zich uitgeput neer in de zetel)* Amai, mijn hart.

MICHIEL: Wil er iemand een glaasje warme choco?

EVA & NELL: Ik. *(de twee lachen)*

Michiel op met de twee tasjes chocomelk.

MICHIEL: Hier zijn we met de warme choco.

Eva rukt haar tas uit de handen van Michiel. Michiel overhandigt nog een tas aan Nell.

NELL: Dank je, Michiel.

MICHIEL: Zo, alles is voorbereid in de keuken.

NELL: Amai, ben jij altijd zo'n chef-kok geweest?

MICHIEL: Wel, euh... het is te zeggen. Ik sta wel graag in de keuken. Ik heb alles van mijn moeder geleerd.

EVA: Moet je voor haar met Kerstmis niet koken?

NELL: Eva...

MICHIEL: Nee, laat maar. Om op je vraag te antwoorden, Eva, nee. Mijn moeder is vorig jaar met Kerstmis overleden en mijn vader toen ik nog heel jong was.

NELL: Het spijt me, Michiel.

EVA: En ben je dan niet getrouwd?

NELL: Maar, Eva!

MICHIEL: Nee. Ik ben wel een keer verloofd geweest.

EVA: En waar is dat meisje nu?

NELL: Eva, alstublieft. Stel niet zo'n persoonlijke vragen.

MICHIEL: Het is oké, hoor. Zij is het slachtoffer geworden van een auto-ongeval.

NELL: Oh, Michiel. Dat is vreselijk. Dat wist ik niet.

MICHIEL: Ja. Ze was op weg naar haar moeder toen ze in een sneeuwstorm terecht kwam. Op dat moment heeft ze de controle over haar stuur verloren en is er een vrachtwagen recht op haar ingereden.

NELL: Oh, het spijt me erg.

MICHIEL: En nu woon ik in een kleine flat met Jingle.

EVA: Met Jingle?

MICHIEL: Mijn kat.

EVA: Ah, een kat.

NELL: Ik wist niet dat jij een kat had.

EVA: Wie noemt er nu zijn kat Jingle?

MICHIEL: *(lacht)* Ik dus.

EVA: Welke kleur heeft hij?

MICHIEL: Wit.

EVA: Een witte kat?

NELL: Echt?

MICHIEL: Ja. Misschien was het wel de kat uit jouw verhaal.

NELL: Dat betwijfel ik.

EVA: Zo wit als een sneeuwengel?

MICHIEL: Ja, inderdaad. Een Turkse Angora. Het is één van oudste, natuurlijke rassen die er bestaat.

EVA: En waarom noem je hem Jingle?

MICHIEL: Ik heb hem gevonden in een kartonnen doos in een doodlopend straatje rondom Kerstmis. Het sneeuwde met dikke vlokken en ik kwam net buiten uit een café in de buurt, toen ik hem hoorde miauwen.

EVA: Kan je kat zingen? Zong hij dan Jingle Bells?

MICHIEL: (*lacht*) Nee, nee hij zong geen Jingle Bells. Toen ik hem vastnam, hoorde ik twee zilveren belletjes rond zijn nek rammelen. En vandaar heb ik hem de naam van dat liedje gegeven.

EVA: Mag ik hem eens zien?

MICHIEL: Tuurlijk. Als je wil, mag je eens langskomen. Maar opgelet, hij is wel een druk baasje.

NELL: Ik denk dat jullie op dat vlak wel wat gemeen hebben.

EVA: Mama...

MICHIEL: Zo, nog iemand wat warme choco?

EVA: Ja, ik wil wel. Maar ik zal het wel halen. (*neemt de kopjes van Nell en Michiel mee*)

NELL: Ik kan je niet genoeg bedanken, Michiel.

MICHIEL: Waarom?

NELL: Voor alles. Alles wat je hier gedaan hebt. De spar staat er buiten zo mooi bij. De kerstsfeer hierbinnen en het lekker koken... dat is echt (*Michiel kust Nell*) lief van je.

Ze kijken in elkaars ogen. De volgende replieken worden tegelijk uitgesproken door Michiel en Nell.

MICHIEL: Zullen we?

NELL: Zal ik?

Pauze.

MICHIEL: Als je wil, ga ik...

NELL: Ik zal wat...

Ongemakkelijke stilte. Ze lachen. Ze kijken mekaar terug aan. Volgende replieken verlopen terug normaal.

MICHIEL: Sorry. Ik...

NELL: Dat is niet erg.

MICHIEL: Ik kan beter terug gaan. Ik... *Nell kust Michiel terug.*

Eva komt terug binnen, laat de tassen vallen en rent naar buiten weg bij het zien van de kus.

NELL: Eva?! Nee, Eva wacht!

Licht uit.

DERDE BEDRIJF

Muziek en stem van Eva. We zien Eva door de straat rennen.

STEM EVA: Dagboek, waarom stel je me zo teleur? Ik wil papa terug. Waarom komt hij niet terug? Het is oneerlijk. Ik had maar één wens. Eén wens. Papa terug thuis te laten komen. Terug bij mij en mama. Ik haat de wereld. Ik haat iedereen. Als papa niet terugkomt, kom ik ook niet meer terug. Ik zal lopen en blijven lopen, door de koude heen. Al vriezen mijn benen eraf, dat kan me niet schelen. Ik loop en loop de wereld rond als het moet. Tot ik hem vindt. Tot ik mijn armen terug om hem heen kan slaan. Dat doe ik. Ik blijf gewoon lopen. Ik hoor mensen roepen; ‘Meisje daar in de sneeuw, waar loop jij naartoe?’ Ik geef hen geen antwoord. Zij snappen mij niet. Zij snappen niet dat ik mijn papa mis. Des te harder ik loop, des te dichter voel ik me bij papa. Ik voel de sneeuwvlokken op de wangen van mijn gezicht. Mijn jas verandert in een wit sneeuwtapijt. Ik raas door het met sneeuw bedekte landschap. Ik word één met de sneeuw. Ik word een meisje van sneeuw. Een sneeuwengel. Mijn zoektocht begint. Ik kom eraan, papa. Ik kom eraan!

Na enige tijd vertraagt ze met lopen tot ze stilstaat.

EVA: Papa? Papa ben jij dat?

Licht uit.

Woonkamer. Michiel komt binnen.

NELL: En?

MICHIEL: Nergens te vinden. Ik vond alleen vooraan deze brief in de sneeuw. Ik vermoed dat hij al enige tijd onder de sneeuw lag ...

NELL: Oh nee, Eva! Als haar maar niets overkomt.

MICHIEL: Dit is allemaal mijn schuld.

NELL: We moeten de politie bellen.

MICHIEL: Als ik niet...

De telefoon rinkelt.

NELL: Oh nee, mijn moeder weer. *(neemt op)* Ja, moeder. Hoe je zit vast in een sneeuwstorm. Geen vluchten meer voor vandaag? Nu dat ook nog. Nee, moeder. Nee, je kan daar niets aan doen. Dat begrijp ik. Maar ik heb nu geen tijd, ik bel je nog terug, oké? Ja. Ja, alles is in orde hier ja. Ja, dag moeder.

MICHIEL: Bel jij de politie. Ik ga terug naar haar zoeken.

NELL: Ik ga mee.

MICHIEL: Nee, blijf jij hier voor het geval ze thuiskomt.

Michiel af.

NELL: Hallo? Dag agent, ik wil mijn dochter als vermist opgeven. Ja, ik wacht...
Ja, hallo? Ja, mijn dochter is vermist. Ze is weggelopen. Ja. Weggelopen. Hallo?
Alstublieft zeg, heb je van je leven. Ik verbind u door en die haakt in!

Nell belt terug.

NELL: Ja, ik heb juist gebeld naar jullie. Mijn dochter is vermist. Ja, maar...
(ze wordt doorverbonden en wacht) Ja, agent. Ik wil mijn dochter als vermist opgeven...Hoe lang ze al weg is? Wel, ik weet niet. Net. Een klein halfuurtje of zo... Nee, ze is weggelopen.... Hoe jullie gaan nog geen zoekactie op poten zetten? Wachten? Ik wil dat jullie haar nu gaan zoeken....Dat kan me niet schelen! Oké, ja. Ja. Haar naam is Eva De Winter... Sparreveldstraat 8. Wat ze aanhad? Wel, een bruine jas en gewone jeansbroek... Ja, ik zal een foto doorsturen van haar... Ja... Ja, oké. Oké, dank u meneer de agent.

Nell legt af en merkt de brief terug op die Michiel bij had. Ze maakt de brief open en gaat zitten. Na het lezen is ze in shock, slaat een hand voor de mond en staart voor zich uit. Uiteindelijk staat ze op en komt ze traag vooraan op het podium met de brief.

EVA: Wees alstublieft voorzichtig, Eva.

Licht uit.

In het stadspark. Eva op.

EVA: *(ze merkt hem op)* Papa? Papa! *(geeft hem een knuffel)* Je bent er. Je bent er echt! Je bent hier. Ik wist het. Ik wist dat je zou komen. *(wederom een knuffel)* Ik heb je zo gemist, papa. Hoe gaat het met je?

MICHIEL: *(roept)* Eva?

EVA: Let niet op hem.

MICHIEL: Eva, ben jij dat?

EVA: Nee!

MICHIEL: Eva, ben jij dat? Oh, Eva. Ik ben blij dat ik je gevonden heb! Tegen wie stond je te praten?

EVA: Mijn papa. Het was mijn papa!

MICHIEL: Eva, luister. Ik snap dat je je papa mist. Zoals ik kan horen, is hij echt een fantastische kerel.

EVA: De beste.

MICHIEL: *(kijkt rond)* Maar hier is niemand nu, Eva. Kom mee terug naar huis.

EVA: Nee, ik wil niet terug naar huis. Niet zonder papa.

MICHIEL: Hij is hier niet, Eva.

EVA: Ik zag hem nog net!

We horen belletjes. Eva kijkt rond.

EVA: Heb je dat gehoord?

MICHIEL: Wat gehoord?

EVA: Ik hoorde belletjes.

MICHIEL: Ik hoor niets.

EVA: Jawel, sssst.

Stilte.

MICHIEL: Kom mee terug naar huis, Eva. Je moeder is doodongerust.

Eva kijkt nog eens rond en gaat dan terug mee naar huis. Licht uit.

Woonkamer. Eva komt met Michiel binnen.

NELL: Oh Eva! *(knuffelt haar)* Ik was zo doodongerust. Ben je oké?

EVA: *(ze knikt)* Ik heb papa gezien, mama. Ik heb hem echt gezien!

NELL: Eva...

EVA: Geloof je me niet?

NELL: Eva, ik moet je iets vertellen...

EVA: Maar dat kan wachten. We moeten nu terug met de auto papa gaan ophalen in het stadspark want daar heb ik hem gezien. Ik heb hem gezien bij een spar. Net als bij ons in de tuin.

NELL: Eva, uw papa...

EVA: Hij stond daar plots. Maar Michiel moet hem afgeschrikt hebben. Hij...

NELL: ...is dood, Eva.

EVA: Wat? Maar nee, ik heb hem gezien. Ik heb hem juist gezien. Kom mee. *(ze sleurt aan de mouw van haar moeder)* Ik laat je de plaats zien waar ik hem zag.

NELL: Eva, hij is dood.

EVA: Dat geloof ik niet.

NELL: Eva, ik heb net een brief gekregen dat hij gestorven is.

EVA: *(Neemt vol ongeloof de brief)* Maar... dat kan niet. Dat... kan niet. *(kijkt door het raam)*

NELL: Toch is het zo. Hij is dood, Eva.

EVA: Hij staat daar. Hij is hier!

Eva rent terug naar buiten weg naar de spar in hun tuin.

NELL: Eva! Eva, blijf hier!

MICHIEL: Laat haar even, Nell. Ik volg haar wel. Ik weet waar ze naartoe gaat.

NELL: *(kijkt door het raam)* Ze loopt naar onze spar.

Muziek. Eva komt aan de plek met de spar.

EVA: Papa? Papa, waar ben je nu? *Ze gaat op de grond in de sneeuw zitten.* Je kan niet dood zijn. Je mag niet dood zijn. *Ze huilt.*

Lucas op.

LUCAS: Eva?

EVA: *(kijkt op)* Papa? Papa, ben jij het? *(ze draait zich om)* Papa!

LUCAS: Dag, schat.

EVA: Papa, ik wist het dat je nog leefde. Ik wist het.

LUCAS: Wel schat, eigenlijk heeft je mama gelijk.

EVA: Hoe bedoel je?

LUCAS: Het klopt dat ik niet meer onder de levenden ben.

EVA: Maar je bent toch hier nu.

LUCAS: Ja en nee.

EVA: Hoezo? Ben je dan een geest? Een Kerstgeest?

LUCAS: Min of meer.

EVA: Oh, ik snap het. Je bent een engel.

LUCAS: Nu ja, zo'n beetje ja.

EVA: Een echte sneeuwengel.

LUCAS: *(lacht)* Ja, een echte sneeuwengel.

EVA: En ik alleen kan je zien?

LUCAS: Ja, dat klopt.

EVA: Maar dan kunnen we geen gezin meer zijn.

LUCAS: Eva, luister. Ik weet dat je verdrietig bent maar ik beloof je dat ik overal waar je gaat bij jou zal zijn.

EVA: Dan ben je een echte sneeuwengel want die beschermen je, nietwaar?

LUCAS: Ja, dat klopt schat.

EVA: Maar hoe moet het nu verder? Ik weet niet wat ik moet doen nu zonder jou bij ons. En Michiel...

Michiel komt op en kijkt vanop een afstand toe.

LUCAS: Eva, het enige wat ik vraag is om gelukkig te zijn. Maak jezelf en ook mama gelukkig. Gun elkaar een nieuw leven vol vreugde. En als jullie gelukkig zijn, ben ik ook gelukkig.

EVA: Ik snap het. Dank je, papa.

LUCAS: Tijd voor een sneeuwengel?

EVA: Ja.

Eva maakt een sneeuwengel. Michiel komt naast Eva ook een sneeuwengel maken.

MICHIEL: Wist je dat één sneeuwengel wel honderd wensen kan laten uitkomen?

EVA: Ik heb aan de Kerstman slechts één wens gevraagd.

MICHIEL: En? Is die uitgekomen?

EVA: In zekere zin wel ja. *(kijkt naar Michiel en de twee omarmen elkaar)*
En die van jou?

Ze knuffelen elkaar.

MICHIEL: Kom, we gaan naar binnen.

Michiel en Eva af.

Woonkamer. Eva komt binnen en geeft haar moeder een knuffel waarna Michiel een cadeautje afgeeft aan Nell.

NELL: Voor mij?

MICHIEL: Voor jou.

Nell doet het cadeautje open. Ze opent de brief die erin zit.

NELL: Wat moet dit voorstellen?

MICHIEL: Ik ben de koper, Nell.

NELL: Oh, Michiel. Ik... ik weet niet wat zeggen. *(neemt hem stevig vast)*

Dit is het mooiste geschenk dat iemand me kan geven. Hoe...?

MICHIEL: Ik had nog wat geld opzij bewaard met de erfenis van mijn moeder.

Daarna geeft Michiel een cadeautje aan Eva.

MICHIEL: En dit is voor jou, Eva.

EVA: Voor mij? *(maakt het open)* Waw, schaatsen! Dank je, Michiel.

MICHIEL: Ik dacht achteraan naast de spar de bevroren vijver verder aan te leggen. Lijkt me een perfecte plaats om voortaan te schaatsen. Vindt je ook niet?

EVA: *(geeft hem een knuffel)* Bedankt. Ik heb ook voor jou nog iets.

Ze geeft hem een cadeautje. Michiel opent het pakje. Het is de oude sneeuwengel die ze met papa in de boom altijd plaatste.

MICHIEL: Het is een...

EVA: Sneeuwengel. Onze oude sneeuwengel. Gaan we hem in onze boom buiten hangen... papa?

Michiel wordt emotioneel. Ze omarmen elkaar en gaan buiten. Lucas op in het midden van het podium met de witte kat Jingle in zijn armen.

STEM EVA: Liefste dagboek, het is Kerstmis en mijn wens is uitgekomen. *Hij lacht.* We zijn terug een gezin en papa zal altijd bij ons blijven. Hij waakt over ons als een sneeuwengel die sneeuwvlokjes laat neerdwarrelen vanuit de hemel. En elke keer als je zo'n mooi sneeuwtapijt strooit, papa, zal ik aan onze boom gaan liggen en een sneeuwengel maken, dat je kan zien dat het goed met me gaat. Dat je kan zien dat het lichtje in mijn hart altijd aan jou zal blijven denken.

EINDE